

Chiếc DC-9 hãng Swissair cất cánh phi trường Zurich đi Helsinki, thủ đô của Phần Lan (Finlande), lúc ấy đúng 8 giờ tối. Lyly ngã người trên ghế thở hắt một hơi dài.

Cuộc hành trình này tuy không xa như những chuyến đi trước, nhưng nàng đã mệt nhoài ngay phút đầu. Chỉ vì nàng ở Genève mà phải lấy xe lửa đến phi trường Zurich để lấy chuyến bay của hãng Suisse. Thật ra từ Genève nàng có thể lấy Fin-Air của Phần Lan, nhưng Chef nàng nhất định buộc nàng phải đi Swissair, chẳng hiểu vì lý do gì?

Trong bụng không vui, một phần vì bức mình thời gian ngồi chờ ở phi trường, một phần vì lo lắng chuyến đi này mình đơn thân độc mã, sẽ không có bạn đón đưa như những lần trước. Chắc chắn chuyến đi này dữ nhiều, lành ít! Bởi thế Chef của nàng tức “Trụ Cờ Vàng” từ Washington đã năm lần bảy lượt điện thoại khẩn cầu nàng chấp nhận chuyến đi này.

Có thể nói lần đầu tiên ông không cười đùa chọc ghẹo, hay giả bộ lạnh lùng khi giao việc. Lần này giao nhiệm vụ cho nàng ông nói bằng giọng hết sức trang trọng và thân ái:

- Tôi biết sau chuyến đi Bangkok trở về vết thương cô mới vừa lành, sức khỏe chưa hoàn toàn bình phục. Đáng lý không

nên giao cô nhiệm vụ mới. Nhưng khôn thay, trong số 50 nhân viên CPQ của tôi, chỉ có cô mới lãnh được việc này.

Lyly nói:

- Nếu cần người nói được tiếng Nga, Chef đừng quên trong bọn chúng tôi có TL10 và HL25 đều nói tiếng Nga thông thạo.

- Đương nhiên tôi nhớ rõ tài năng của các nàng, chớ quên làm sao được? Nhưng lần này tôi buộc lòng phải để cô ra đi vì không thể chọn lựa người khác. Một công tác hết sức đặc biệt, mà chỉ có cô mới làm được. Xin cô tha lỗi cho tôi và hãy nhớ mấy lời dặn dò này: “Dù lâm vào cảnh ngộ khó khăn trái lòng, xin chấp nhận chịu đựng, hy sinh, để hoàn thành sứ mệnh mà bình an trở về.”

Ông nói câu sau cùng với giọng nghẹn ngào xúc động, khiến Lyly cũng ngạc nhiên về thái độ kỳ lạ của Chef. Nàng cười nhẹ, hỏi:

- Chef làm sao thế? Lãnh công tác ra đi là nghề của Lyly mà? Cái mạng ruồi này có đáng giá gì đâu mà Chef phải lo lắng dữ vậy?

Nàng dứt lời cất tiếng cười vang, giọng cười trong vắt như tiếng thủy tinh khua. Nhưng Chef nàng không cười, ông nói tiếp bằng giọng trang trọng:

- Lần này tôi đòi hỏi cô quá nhiều. Tôi biết tôi có lỗi nặng nề với cô. Tôi biết khi cô trở về sẽ oán ghét tôi. Lyly! Một lần nữa, xin cô thứ lỗi cho tôi về những gì sẽ xảy ra trong chuyến đi này. Tôi cũng xin thay mặt chính phủ Hoa Kỳ cảm ơn cô đã chấp thuận một chuyến đi hy sinh.

Lyly muốn nói đùa: “Chắc lần này Lyly không còn hy vọng sống sót trở về để oán ghét Chef đâu.” Nhưng nàng nghe giọng Chef quá nghiêm trọng, nên không dám đùa, chỉ hỏi:

- Vì sao có dính líu đến chính phủ Hoa Kỳ?

- Vì lần này cô làm một việc rất trọng đại cho họ, công tác trực tiếp với CIA. Có thể nói rõ hơn, cô kể như nữ điệp viên CIA trong chuyến này.

Nghe đến đó Lyly cười nhỏ, hỏi đùa:

- Bộ nhân viên CIA chết hết rồi sao mà họ phải nhờ đến nhân viên tình báo hạng bét CPQ?

Như không nghe câu nói đùa của Lyly, Chef nàng tiếp tục giọng trang trọng:

- Bấy lâu họ giúp mình mọi mặt. Lần này họ không làm được, họ nhờ mình. Tôi nghĩ, đây là dịp để chúng ta đáp lại ân nghĩa của họ.

Lyly cười dòn:

- Công tác gì ghê gớm đến nỗi CIA không làm được? Mà một khi họ không làm được, tại sao Chef lại cả gan dám đưa nhân viên mình ra?

- Vì tôi cũng công nhận chỉ có cô mới làm được!

Tuy vẫn với giọng nghiêm chỉnh, nhưng Lyly nghĩ Chef muốn tăng bốc mình để giao việc, nên giận dỗi:

- Chef xạo làm chi? Cho kẻ này đi tàu bay giấy làm chi? Chẳng thà Chef cứ nói thật lý do vì sao chọn lựa kẻ này, thì dù có chết xử người kẻ này cũng can tâm.

Nghe nàng nói giọng giận dỗi, Trụ Cờ Vàng lynch quỳnh nói:

- Xin cô đừng giận! Tôi nói thật tình, chớ không phải xạo hay cho cô đi tàu bay giấy đâu! Khi cô nghe tôi giải thích lý do chắc chắn cô... cô...

- Cô thế nào? Chef giải thích ngay đi! Sao lần này Chef nói

lòng vòng lăm cẩm quá vậy?

Nàng cười hi hi sau câu nói. Trụ Cờ Vàng biết nàng đã hết giận, ông ta mới tươi tỉnh nói:

- Như cô đã biết, tôi gửi cô qua Moscou nói là cho cô đi trượt tuyết, chớ sự thật mùa này muốn trượt tuyết phải lên miền Bắc nước Nga, chớ ở Moscou làm gì còn tuyết để trượt? Cô qua đó đội lớp một cô gái cộng sản Việt Nam mà CIA cần theo dõi. Và sở dĩ chỉ cô mới làm được vì cô hao hao giống nàng ấy.

Lyly nhủ thầm:

- À, thì ra vì mình xui xẻo giống người ta nên phải đem thân vào chỗ chết.

Không nghe nàng phản đối gì nữa, Chef nàng nhỏ nhẹ tiếp:

- Bây giờ thì cô đã rõ tại sao CIA không làm được việc này.

- Nhưng tôi sẽ phải làm thế nào?

- Khi rời Suisse cô sẽ nhận lệnh CIA từng giai đoạn. TV29 sẽ đem vé máy bay đến cô ngày mốt và sẽ cho cô biết thêm vài chi tiết. Chúc cô nhiều may mắn.

Cuộc điện đàm lần chót chấm dứt nơi đó. Hai ngày sau, TV29 đem đến Lyly vé máy bay có mang theo hộp quà to, bảo rằng của Chef gửi cho. Khi mở hộp thấy quà Lyly suýt ngất. Đó là chiếc áo lông Vison trắng như tuyết. Áo thật đẹp, thật sang, của hiệu áo lông nổi tiếng ở Paris. Áo ấy, theo sự hiểu biết của Lyly, giá trị phải trên mười ngàn Mỹ kim. Áo của các nữ minh tinh, của các bà hoàng, công chúa, mà Lyly không bao giờ dám mơ ước được sờ mó tới.

Được món quà to lớn đắt tiền Lyly cảm động ngồi chờ một lúc, bỗng cười nhẹ, nói giọng đau thương:

- Chị Tuyết Vân à, chuyến đi của em lần này là chuyến đi

của Kinh Kha, nên Chef mới cương chiều em thế ấy.

TV29 khoác áo lên người bạn ngắm nghía, vừa nói an ủi:

- Em nghĩ, mạng chị lớn lắm! Và chẳng với tài sắc của chị hiểm nguy nào cũng có thể xoay sở được. Chị đừng quá bi quan! Nên mừng về món quà Chef tặng. Quả thật, trong bọn mình, ông cứng chị nhất!

Lyly cũng thừa biết Chef tin cậy quý trọng mình nên mới giao nhiều việc quan trọng. Và điều làm nàng cảm động hơn hết là nghe nói mỗi khi nàng đi công tác, Chef ở nhà ăn ngủ không yên, biếng nói biếng cười. Quả thật nàng được Chef thương quý đặc biệt.

Trong phút chốc nàng như quên hẳn nỗi lo, nét mặt rạng rỡ vui tươi. Nàng cười với bạn, nói pha trò:

- Chị nói đúng lắm, chẳng có gì phải lo lắng cả! Bọn "ruồi nhặng thối tha" hay bọn "đàn anh vĩ đại" cũng có thể chết bởi nụ cười của giai nhân mà!

Nàng ngắm mình trong gương, trong lớp áo trắng như tuyết, gương mặt mỹ miều của nàng càng tăng phần mỹ lệ, kiều diễm, khiến nàng ngây ngất với mình. TV29 ngồi im ngắm bạn, không nói tiếng nào. Một lúc, chờ nổi cảm xúc của bạn qua đi, TV29 mới trao vé máy bay cho bạn và nói:

- Chị đi Helsinki, ngủ tại khách sạn Hyatt. Hotel em đã réserver rồi. Còn thông hành thì chị vẫn xài tạm thông hành Madame Dumas.

Lyly chưng hửng hỏi:

- Vì sao em lại đi Helsinki? Em tưởng Chef bảo em đi Moscou chứ?

Đến lượt TV29 trân trối nhìn Lyly, như không tin bạn có thể hỏi một câu khờ khạo như thế. Nàng buột miệng kêu lên:

- Lạ nhỉ? Chef vẫn cho chị là kẻ thông minh nhất em cũng đồng ý. Sao hôm nay chị lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy? Đương nhiên chị đi Moscou, nhưng phải đi qua ngõ Phần Lan, rồi mới vượt biên.

Lyly hổ thẹn chống chế:

- Nhưng mà em vẫn xài thông hành Madame Dumas, một đàn bà Suisse gốc Thái, em vẫn có thể qua Moscou như khách du lịch được mà? Tội tình gì mà em phải đi vòng vòng qua Phần Lan, rồi vượt biên Nga nào phải chuyển trò đùa?

TV29 cười hiền:

- Mới đầu em cũng bàn tính với Chef như chị. Chỉ vì chúng ta quên mất một điều: khách đi du lịch viếng nước cộng sản đều bị theo dõi và kiểm soát chặt chẽ. Dù chỉ là đàn bà, là công dân một nước trung lập, mỗi cử động của chị ở Hotel hay lúc ra đường đều không lọt khỏi những đôi mắt của bọn mật vụ công an. Và lại xin Visa vào Nga họ điều tra kỹ lắm Madame Dumas ạ! Sợ rằng Monsieur Dumas không bảo đảm nổi cho chuyến đi của Madame.

Nghe bạn chọc ghẹo mình, Lyly nguýt bạn với đuôi mắt thật dài:

- Xí! Chị gần ông già nên ăn nói càng ngày càng giống ông!

TV29 cười hề hà, nói tiếp:

- Ở Phần Lan có một số ít dân tị nạn Việt Nam, nhưng không có người của CPQ mình. Cho nên chuyến này chị sẽ không có bạn đón đưa. Tuy nhiên, chị hãy an tâm! CIA sẽ chăm sóc chị chu đáo lắm. Vì chị đi làm việc cho họ mà?

- Ông già có nói cho chị rõ em sẽ làm gì bên đó không?

- Chị hẳn biết tánh ông có bao giờ mở miệng nói gì với bọn mình? Nếu có thì là những lời chọc tức, hoặc tiếng cười lảm

diếc tai người nghe.

Nghe bạn phê bình Chef, Lyly cũng phải phì cười. Trong bọn họ, Tuyết Vân là người cận kề với Chef. Nàng không lanh lợi, nhưng bản tánh rất thâm trầm dịu dàng. Có lẽ nhờ thế nàng mới chịu đựng nổi một người như Chef của họ.

Đang trầm ngâm hồi nhớ đến bạn và Chef, Lyly chợt nghe tiếng nói bên tai:

- Xin phép Mademoiselle nhé?

Lyly giật mình ngẩng mặt nhìn lên, gặp ngay nụ cười thật tươi của tiếp viên steward. Một anh chàng khá đẹp trai, tuổi trẻ, chắc vào khoảng 25, 26, chàng ta nói:

- Đã đến giờ ăn. Tôi xin phép dọn ăn cho cô nhé?

Swissair có 3 hạng. Nàng ngồi hạng nhất (first class) nên được chăm sóc chu đáo lắm. Ghế ngồi có thể bật dài thành giường ngủ, bàn ăn cá nhân cũng rộng lớn, bày biện sang trọng và chiêu đãi viên rất đặc biệt. Đương nhiên thức ăn thức uống cũng đặc biệt. Mà hành khách sang hạng này ngoài những công chức cao cấp của các quốc gia Tây Âu đi công du, có lẽ chỉ có hạng vua chúa, đầu hỏa. Chỉ vì giá mắc gấp ba! Lần nào đi công tác Lyly cũng được Chef cưng, cho đi máy bay hạng nhất, cho ở Hotel sang trọng nhất hoàn cầu. Nàng đã quen rồi nếp sống phong lưu!

Có lẽ cuộc đời người điệp viên được hưởng thụ để vào sinh ra tử!

Viên steward vừa dọn thức ăn cho Lyly, vừa tìm cách gợi chuyện làm quen với nàng. Câu hỏi đầu tiên của hắn như vậy:

- Mademoiselle đi du lịch Phần Lan?

Lyly mỉm cười:

- Ông đoán đúng!

- Thắng cảnh bên ấy đẹp lắm! Sông hồ bên ấy rất thơ mộng tuyệt vời lắm! Cô chọn đúng địa điểm du lịch!

Lyly vẫn giữ nụ cười trên môi, hỏi lại:

- Đẹp hơn thiên đường Thụy Sĩ được sao?

- Không hề so sánh cảnh đẹp xứ nọ với xứ kia. Vì như đàn bà, mỗi người mỗi vẻ.

Hắn nói câu sau nheo mắt nhìn Lyly ra chiều lơ lả. Chẳng lạ gì tánh nết đàn ông, Lyly không khó chịu lắm. Nàng tỉnh tuồng ăn uống một cách hết sức tự nhiên. Hắn chăm sóc bữa ăn của nàng từng tí. Thật ra hành khách hạng này đều được tiếp đãi như thế, hắn đối với nàng không có gì đặc biệt.

Đương nhiên bữa ăn sang trọng của người Âu giáo đầu uống champagne, ăn những món ăn chơi. Nếu món ăn chính là thịt thì đãi rượu đỏ, nếu cá tôm, nói chung là đồ biển, thì đãi rượu trắng. Nàng đã quen với nếp sống thượng lưu Âu Mỹ nên cũng biết uống rượu. Tuy nhiên nàng uống là để chứng tỏ mình cũng sành nếp sống giới trưởng giả, chứ không là kẻ ghiền rượu.

Thấy anh chàng đứng một bên rót rượu cho mình, Lyly hỏi đùa:

- Ông định chuốc rượu cho tôi sasy chăng?

Hắn cười nhẹ, nheo mắt hỏi nàng:

- Cô nghĩ rằng phải cần rượu mới say được hay sao? Tôi nào có uống, đứng nơi đây hầu hạ cô đã say ngáy ngất rồi!

Lyly mỉm cười, nhủ thầm: "Tên Suisse này biết tán gái cũng lạ! Ta ở xứ Suisse đã lâu, đàn ông xứ này cục mịch, không biết

tán tỉnh. Bởi thế sinh viên Việt Nam du học chế nhạo họ, gọi là dân sục-sịch. Sục sịch là do đọc nhại chữ Suisse, nhưng cũng cố ý chê dân họ cục mịch cù lằn. Tên này có lẽ nhờ làm nghề bay, chu du thế giới, tánh nết phong lưu khác hẳn đồng hương".

Thấy nàng mỉm cười lặng thinh, hắn tấn công tới tấp:

- Cô đi du lịch một mình có cần người hướng dẫn không? Có cư ngụ khách sạn nào?

Đã đến lúc Lyly không muốn cù cưa với hắn, nên giọng nói hơi sảng, mặc dù trên môi vẫn giữ nụ cười:

- Quả thật ông chưa uống rượu mà đã say, nên hỏi hơi nhiều. Nhưng thôi, tôi cũng xin đáp câu hỏi của ông. Tôi tuy ngồi đây một mình nhưng lúc đến nơi tôi sẽ không còn một mình, nên tôi không cần người hướng dẫn. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Madame Dumas. Monsieur Dumas đang chờ tôi ở Hotel Hyatt. Ông thỏa mãn câu trả lời của tôi rồi chứ?

Hắn nghe nàng xưng Madame Dumas, sắc mặt có chút biến đổi. Và sau cái biến đổi ấy hắn gật đầu chào nàng một cách trang trọng, rồi êm thấm rút lui. Từ đó suốt cuộc hành trình hắn không đứng một bên nói chuyện cà kê nữa.

Phi cơ transit ở phi trường Stockholm (Suède) mất một giờ, cộng thêm 4 giờ bay, nên lúc đến nơi là 1 giờ khuya.

Phần Lan là nước Trung lập, với thông hành Suisse Lyly không cần xin Visa, mà cũng không làm thủ tục gì lúc đến phi trường. Xe Car của khách sạn Hyatt đã chờ sẵn ở đó để đón khách.

Và trong số hành khách của Hotel Hyatt đêm nay ngoài Lyly còn có phi hành đoàn của Swissair trên 20 người!

Hyatt cũng là một trong những khách sạn sang trọng đứng đầu thế giới, ngang hàng với Hilton. Tòa nhà này cũng to lớn

với những tiện nghi bậc nhất từ nơi khác.

Chuyến này không có bạn đón tiếp, nên sau khi làm thủ tục nơi quầy tiếp khách, Lyly lên phòng đã hơn hai giờ sáng. Nàng mệt nhoài, lau mặt mũi sơ qua, thay áo, chui vào giường đổ giấc ngủ. Nàng nhắm mắt một lúc thật lâu vẫn không ngủ được. Một phần vì xứ này thuộc miền cực Bắc, mùa hè gần như không có ban đêm. Mùa đông gần như không có ban ngày. Cho nên mùa này hai giờ khuya mà Lyly có cảm tưởng như bên ngoài trời đã rạng đông, các cửa sổ dù đóng kín, ánh sáng vẫn lọt vào.

Nằm một lúc không ngủ được, đầu óc nặng trĩu nhưng nhức, thật khó chịu! Lyly ngồi dậy quay điện thoại, gọi bồi mang cho mình một ly trà nóng.

Mấy phút sau người bồi gõ cửa, Lyly mở cửa cho hắn mang trà vào. Hắn đặt tách trà lên bàn, gặt đầu chào nàng, rồi quay quả đi ra. Nhưng hắn chưa kịp khép cửa, thì bên ngoài có một bóng người len vào đóng cửa lại, rồi đứng sừng sững nơi đó.

Trước sự đột nhập thình lình của kẻ lạ, mà nàng trong lớp áo ngủ mỏng manh, Lyly kinh hoàng phóng lên giường, chui nhanh vào chăn. Bấy giờ nàng mới bình tĩnh nhìn kẻ đột nhập là ai? Và khi thấy rõ kẻ đó rồi, mặt nàng nặng xuống, nàng nói giọng giận dữ:

- À, thì ra là ông! Tôi tưởng ông có giáo dục của một công dân Suisse, không dè ông tệ như vậy! Ban đêm ban hôm ông đến phòng tôi làm gì? Nếu ông không muốn nói tôi gọi nhân viên khách sạn đuổi đi, tốt hơn ông ra khỏi phòng tôi ngay!

Dĩ nhiên kẻ lạ mặt không ai khác hơn anh chàng steward mà nàng trò chuyện trên chuyến bay. Thấy nàng phẫn nộ, chàng ta đứng im nhìn nàng, miệng chum chim cười. Lyly tức giận chụp máy điện thoại định cầu cứu khách sạn. Hắn biết rõ

ý định của nàng nên chạy tới giục điện thoại đặt lại chỗ cũ và miệng hần chợt kẻ sát tai nàng thì thầm:

- Cô LL12! Sáng mai cô lấy taxi đến chợ cá Helsinki, vào nhà lồng hỏi mua cà lia thia. Nếu có người nào bảo cô theo họ về nhà lấy cá, cô theo họ.

Mấy câu nói lọt vào tai, đôi mắt Lyly mở lớn tròn xoe, kinh ngạc nhìn anh chàng steward. Chàng ta mỉm cười nheo mắt với nàng, nói tiếp:

- Bây giờ tôi xin cáo từ. Chúc cô ngủ ngon nhé?

Sau câu nói hắn quay lưng bước đi, Lyly luỳnh quỳnh nhảy xuống giường, chạy theo níu tay chàng ta, lắp bắp nói:

- Ông... ông là... ông là... Tại sao không cho tôi biết ngay? Tôi... ông khoan đi!

Hắn dừng bước xoay người đối diện với nàng. Đôi mắt hần chợt nhìn nàng sững sờ ngây dại, như một người bị thu hút trước cái đẹp của tượng thần vệ nữ. Hắn vụt thở dài:

- Cô đẹp quá! Sao cô lại chọn một nghề nguy hiểm như vậy?

Tuy có hổ thẹn vì tấm thân lồ lộ qua làn the mỏng trước đàn ông lạ, nhưng Lyly không thể để chàng ta bỏ đi, tay vẫn không buông chàng ta, miệng lí nhí nói:

- Ông... ông ở lại! Tôi còn nhiều điều muốn nói với ông.

Hắn nhìn nàng bằng đôi mắt trêu ghẹo, nói nhỏ:

- Tôi phải đi, chớ không cô gọi nhân viên khách sạn tới đây đuổi tôi thì xấu hổ lắm.

Qua ánh đèn màu, sắc mặt Lyly càng hồng thêm sau câu nói của hắn. Cũng may hắn không cố ý trêu ghẹo nàng lâu. Hắn nghiêm mặt nhỏ nhẹ bảo:

- Tôi đã nói tất cả những gì tôi phải nói. Bốn phận tôi chỉ từng đó. Cô không cần phải biết nhiều. Ngày mai nên làm theo những gì tôi đã nói. Bây giờ thì cô nên ngủ. Tôi không thể nấn ná ở đây phá giấc ngủ của cô. Tôi đi đây! Xin chào và chúc cô nhiều may mắn.

Hắn bước ra ngoài, khép cửa lại. Lyly leo lên giường đầu cang nhức nhối...

Bây giờ nàng mới hiểu lý do Chef buộc nàng lấy chuyên bay của Suisse và Tuyết Vân réserver hotel Hyatt cho nàng.

Nàng không ngạc nhiên khi biết anh chàng steward là người CIA. Nhưng nàng quả thật không ngờ họ tiếp xúc với nàng nhanh như vậy! Ngay từ phút đầu trên phi cơ! Cơ quan tình báo Mỹ quả thật kinh người!

Nhớ những lời sỉ mắng của mình với anh chàng Suisse, Lyly tức cười. Người Suisse nói nhiều thứ tiếng, nên vào thời đệ nhị thế chiến thành phần điệp viên của đồng minh hầu như người Suisse. Anh chàng steward của Swissair có là nhân viên CIA cũng là chuyện thường. Chỉ có nàng ngờ ngẩn không nhận ra, lầm tưởng là một chàng dê xồm.

Càng nghĩ Lyly càng tức cười, mà cũng không khỏi hổ thẹn. Nàng úp mặt xuống gối một lúc hồn chìm cõi mộng...

Buổi sáng Lyly ăn điểm tâm ở khách sạn xong vội vàng đón taxi đến chợ cá Helsinki. Nàng đã từng du lịch xứ này nên không ngỡ ngàng. Chợ cá nằm ngay bờ biển, lối kiến trúc gần giống như chợ nhà lồng ở Saigon. Khoảng lộ thiên bán đủ thứ: rau cải trái cây, hàng vải, nồi niêu v.v... và v.v... Phía trong nhà lồng đặc biệt là hàng cá tôm, các thứ tải về từ biển. Cho nên dù khách hàng có thể mua bất cứ thứ gì ở chợ này, nhưng chợ

mang tên là chợ cá.

Vì không rõ hình dáng người nàng cần tìm, nên đứng ngẩn ngơ một lúc Lyly mới hỏi người bán cá ở gian hàng đầu mua cá lia thia. Nàng hỏi tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, hỏi một lúc năm bảy người bán hàng, nhưng không ai hiểu nàng nói gì? Lyly sực nhớ tiếng Phần Lan có nhiều chữ giống tiếng Nga, nên thử nói tiếng Nga với họ. May sao trong số bán hàng có người hiểu tiếng Nga. Người ấy liền phiên dịch câu hỏi của Lyly. Chẳng dè số bán hàng nghe xong vụt cười rộ.

Sự thật nàng đến chợ bày bán đủ loại tôm cá để ăn, lại hỏi mua cá kiểng lia thia, quả là điều ngớ ngẩn. Thiên hạ cười cũng phải!

Thấy họ nhìn mình cười, Lyly bẽn lẽn cười theo mà trong bụng cực kỳ tuyệt vọng, đâm ra nghi ngờ anh chàng steward nói bậy.

Đang khi nàng đứng tần ngần với nụ cười gằn như mếu, chợt có một ông lão ngồi ở gian hàng sau cùng chậm chạp tiến về phía nàng. Bàn tay gầy guộc của ông ta chợt nắm vai nàng, cùng lúc với câu nói bằng tiếng Nga:

- Cô muốn mua cá lia thia hãy theo tôi về nhà.

Lyly mừng quýnh gật đầu theo chân ông lão. Cả hai đi một lúc đến bãi đậu xe. Ông lão dắt nàng đến một chiếc camion mà trên xe có một chàng thanh niên trẻ tuổi ngoẹo đầu nơi tay lái ngủ khò. Ông lão mở cửa xe đánh thức chàng ta, bảo anh ta đưa Lyly đến nhà người nào đó với cái tên thật khó nghe.

Chàng thanh niên không hỏi lời thôi, mở cửa cho Lyly lên xe ngồi bên cạnh chàng ta. Ông lão đi trở lại chợ cá, cùng lúc với xe camion rồ máy.

Xe chạy khỏi thành phố một lúc, Lyly bắt đầu sốt ruột, lên